

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTEȘC CELE BUNE.”

Anul XVI.

CELOR CE BINEVESTEȘC PACE.

No. 7.

CUPRINS:

Măreția credincioșiei

Lucrarea medicală a adventiștilor în Dessye, Abisinia

Câștigarea de suflete

Studiu din cartea lui Daniel

Fântânile spirituale

Către Cercurile „Misionarilor Voluntari”

Să salvăm societatea

Excursii și distracții

Respectă personalitatea copilului

„El este unsul Domnului”

Grabnica împlinire a profeției

Incunoștiințare

Lucrarea cu Revista de Toamnă

Adormiți în Isus

Măreția credincioșiei

Fiece membru al Comunității, mai curând sau mai târziu, ajunge să-și recunoască mărginirea sa personală; și aceasta aduce cu sine ispita descurajării și a părăsirii lucrării misionare. Pare aproape fără de niciun folos a stăruii într-o lucrare când nu poți face decât așa de puțin, sau să pui mâna la o lucrare atât de întinsă când puterea fiecăruia este atât de mică.

Dar Dumnezeu nu ne poruncește nicăiri să facem pentru El mai mult decât ne-a dat El putere să facem. Tot ceea ce cere El dela noi este ca să fim credincioși în folosirea acelei puteri mici pe care o avem. „Cel care posedă doar o putere mică, și care folosește în chip potrivit în lucrarea lui Dumnezeu această putere mică, este un mai mare om în fața lui Dumnezeu, și un serv mai de folos, decât cel înzestrat din belșug cu daruri dar care nu face nimic pentru Dumnezeu”. Noi nu putem cu toții să ajungem la săvârșirea de fapte dintre cele mai mari; dar noi cu toții putem ajunge culmea măreției de a fi credincioși.

Domnul nostru cere din partea ispravnicilor Săi, și El doarește să vadă în ei, o continuă credincioșie în îndatoririle zilnice. Una din aceste îndatoriri este aceea a mărturisirii pentru El prin cuvinte și fapte plăcute, în familie, pe stradă, la birou, în prăvălie, pretutindeni și oricând. „Fiece membru al Comunității, fie el educat sau needucat, trebuie să fie un vestitor al soției de împăcare”.

Ce cinste și ce privilegiu ne este acordat nouă! Tu poți spune cuvinte iubitoare către cineva, poți răspândi tipăriturile adevărului, poți ține un mic studiu biblic cu cineva care se interesează, poți face o mulțime de lucruri folositoare în vederea înaintării lucrării lui Dumnezeu pe pământ. Și bucuria este răsplata celui care face aceasta. Zilnic să fim credincioși față de marele adevăr ce ne-a fost incredințat! „Credincioșia ta va fi răsplătită”.

E. L.

Lucrarea medicală a adventiștilor în Dessye, Abisinia

În providența plină de îndurare a lui Dumnezeu, când oștirile Etiopiei au trecut pe frontul de nord, au găsit un sanatoriu complet echipat și un personal competent în localitatea Dessye. Fără de acest spital, mizeria ce ar fi fost îndurată de miile de inși, ar fi fost de nedescris.

În spitalul adventist, dl. Manuel Sorenson, doctorul, doamna Stadin și domnișoara Hövig au lucrat neobosiți continuu zi la zi, neavând de multe ori nici clipă de odihnă în timpul zilei, iar de multe ori fiind nevoiți să lucreze până târziu în noapte, ori să se scoale la fiecare oră pentru a liniști durerile vreunui suferind.

Pentru a înțelege cum se cuvine marea lucrare pe care a făcut-o și continuă s'o mai facă acest spital, trebuie să călătorim dela Addis-Abeba la Dessye, 350 km, în partea de nord-est, și să vedem ținutul pe care trebuiau să-l străbată armatele, înainte de a ajunge la acest oraș. Drumul normal dela Addis-Abeba până la Dessye durează între douăsprezece până la patrusprezece zile, dar multe oștiri nu pot merge repede din pricina turmelor mari și a poverilor prea grele. Împreună cu ei erau și bătrâni, bolnavi și oameni obosiți, cum și copii mici, așa că toată călătoria cerea o lună.

După ce părăsești Addis, trebuie să urci masivul Entoto, și apoi să călătorești pe un platou înalt și bătut de vânturi, la o înălțime de 3000 metri deasupra nivelului mării. În timpul nopții, ostașii, mulți foarte săracăcios îmbrăcați, erau nevoiți să doarmă pe pământul gol, la o temperatură puțin mai ridicată decât cea a înghețului. Oriunde este cu puțință se construesc corturi din iarbă, coceni de porumb sau ramuri; dar în genere nu este nicio apărare contra intemperțiilor vremii.

Dincolo de acest platou urmează o serie de râpe, cari și ele trebuie trecute. Drumul este îngust, aspru, mult sucit, și cu prăpăstii de necrezut. O ridicătură, cunoscută sub numele de Ahaia Fidge, are un drum atât de îngust și primejdios, încât străinii tremură când trec pe acolo călărind pe măgari. Oștirile istovite de oboesală se tot sue și coboară, poposind acolo unde găsesc apă, mâncând săracăcioasele lor

Fratele și sora Stadin, misionari adventiști în Etiopia. Sora Stadin, a fost omorâtă în urma unui bombardament aerian în timpul războiului italo-abisinian.

provizii, adunând mazăre sau grăunțe dacă se întâmplă să găsească în drum, — ici luptându-se cu vreun proprietar de teren, care nu vrea să dea lemne sau iarbă, sau care se împotrivesc din pricină că i s'au furat grăunțe, dincolo luptându-se cu oamenii doritori de luptă; și așa își duc ei vieața.

După trecerea acestor ținuturi răpoase, vin munți, și o sumedenie de munți, cari trebuie trecuți cu multă oboesală, până ce poți ajunge la Dessye. Abisininii trec de-a-dreptul, niciodată nu ocolesc. Cu picioarele pline de răni și obosite, trupele luptă înainte. Există un alt drum mai lung, lipsit de munți, dar aceasta înseamnă a trece printr'o vale foarte lungă, adâncă și bântuită de mulțime de boli, printre cari în gradul cel mai înalt frigurile și desintieria; de aceea mulți merg pe drumul celălalt prin munți.

Însă acuma toate drumurile duc la Dessye; și oamenii cu miile se revarsă spre acest oraș de munte, clădit pe munte, înconjurat de munți, având în jurul său numai vârfuri și șiruri de munți. Drumurile strâmte și pline de praf sunt pline de oameni, cățări, căluți de munte, boi, oi, păsări, și tot felul de animale. Cărciunile și localurile de petrecere fac afaceri înfloritoare; și în tot lungul străzilor se aud oameni flecărind, ținând, argumentând și certându-se în diferite limbi. O persoană ajunge obișnuită cu învălmășeala și confuzia din Abisinia. Însă cineva n'a văzut nimic dacă n'a văzut Dessye cu oștirile îngrămădite în străzile strâmte și sucite.

Ca și alții, am cerut să ni se arate drumul spre spitalul american, și se părea că fiecare

știe unde este. Noi venisem cu mașina peste un drum aproape nou și ne mai călcat de vre-un automobil, așa că fiecare ieșea să ne vadă și să ne arate drumul. O simplă informație cerută și mașina era înghițită de oameni. Cât de mult doream după locul liniștit al misiunii! În cele din urmă ajunserăm acolo și am fost salutați dela intrare în modul cel mai călduros.

Găzduirea grupului internațional

În orașul îmbulzit, Dessye, a fost o adevărată plăcere să ne găsim într'un loc de câteva hectare, chiar în centrul orașului, dar nu chiar așa de liniștit, pentru că nici spitalul nu scăpase de învălmășeala războiului. Terenul părea a fi un oraș de corturi. Corturile Crucii Roșii erau întinse ici și colo, o mulțime de copii ai personalului Crucii Roșii furniceau peste tot locul, și într'o parte mai dosnică își aveau tabăra un număr de ziaristi. Înainte de a pleca, am văzut cum misionarii Adventiști au găzduit aproape 30 de ziaristi din America, Anglia, Franța, Germania, Danemarca și Lituania. Ei au găzduit unitățile Crucii Roșii, cu ofițeri din Polonia, Germania, Suedia, Grecia, Austria, Irlanda, Anglia, Elveția, America și Olanda. Internațional — nu?

Și pentru că vorbesc de oaspeți, permiteți-mi să adaug că aci se mai găseau și unii dintre cei mai mari scriitori ai lumii, și de asemenea cei mai renumiți chirurși. Aceștia n'aveau altceva decât laude pentru misiune și misionari și pentru lucrarea întreprinsă, și câțiva atești convinși declarau că au văzut misiunile într'o nouă lumină prin șederea lor în Dessye.

Așa dar, acesta era tabloul — o călătorie lungă și obositoare, confuzie în oraș, liniște comparativă la misiune, datorită eforturilor continui ale misionarilor, și lucrării lor regulate.

Să vizităm acum spitalul, și să-l vedem cum era în zilele de muncă intensă. Am intrat prin salonul bărbaților. Am văzut oameni bolnavi de tot felul de boli cunoscute prin partea locului. Pneumonie, malarie și desinterie erau aproape cele mai comune; câteva cazuri ocazionale fusese operate; unii erau prea slăbiți ca să poată vorbi, alții erau gata de plecare, și toți n'aveau decât cuvinte de laudă pentru spital și pentru tratamentul pe care-l primise.

Ieșind din salonul care fusese îngrămădit cu paturi, am văzut ceea ce nădăjduesc că nu voi mai vedea niciodată — coridoare îngrămădite cu paturi, de abia având loc să treci dela un capăt la altul. Fusese folosit orice loc unde se putea așeza un pat. Camerele particulare erau tot așa de înghesuite ca și restul spitalului. Cum puteau să îngrijească oamenii aceștia de ei nu puteam să-mi dau seama.

Doctorul Stadin m'a invitat să mergem jos

la școală și la capelă, și la lumina unei lanterne am mers. Până și acestea fusese transformate în saloane de bolnavi. Iarși văzui oameni aranjați într'un chip de necrezut, cum o poate face numai un misionar, care e nevoit să lucreze fără mijloace necesare. Aci nu erau paturi. Ei n'aveau destule nici pentru clădirea principală, și mai aveau de înlocuit. Târgi pline cu pacienți erau așezate una lângă alta.

Când intrarăm în lăuntru și bolnavii din salon văzură pe doctor, strigăte de „Hockim, Hockim“ străbătură aerul, și unul și altul își arătară dorințele. Cu toate că aceasta nu era o vizită propriu zisă, dr. Stadin asculta și pe unul și pe altul, promițând că are să trimeată sau să aducă alimentele sau doctoriile de cari era nevoie.

Dar aceasta nu este totul. Școala franceză a misiunii, la o depărtare de aproape 5 km. devenise o parte din spital, și dr. Stadin, după ce vizita pe numeroșii săi pacienți, mergea aproape în fiecare zi la ceilalți pacienți ai săi ca să-i îngrijească. Cum putea el să facă toate acestea? Nu cu putere omenească.

Un loc de muncă încordată

Vă închipuiți cât de ocupat era personalul de aci? N'ați auzit nimic încă. În ziua următoare am vizitat clinica. Sala avea o lărgime de 6 metri și lungimea tot atât. Domnul doctor Sorensen da primele ajutoare, făcea operațiunile ușoare și da tratamente, iar surorile de caritate, doamna Stadin și domnișoara Hövig, puneau bandajele, făceau injecții, sterilizau instrumentele medicale, supravegheau lucrarea copiilor băstinași, și lucrau tot așa din greu ca și bărbații. Numai în dimineața aceea au trecut

În timpul războiului italo-abisinian, misionarii noștri purtând măști contra gazelor.

prin clinică mai mult de optzeci de pacienți, și această mulțime nu era o excepție. În după amiaza acelei zile doctorul a făcut operații — operații grele. Pe lângă toate acestea, el avea grijă de pacienții săi regulați.

Clinica este totdeauna interesantă. Iată aci un om care a fost împușcat fiindcă încercase să fure lemne dela un proprietar; iată aci unul căruia i-a fost tăiat brațul când voia să fure iarbă; iată aci un soldat (și ceilalți doi erau tot soldați) căruia i s'a părut că vede pe cineva la ușa cortului său; luă pușca și trase. El s'a împușcat în degetul dela picior și o amputare era necesară. Unul fusese lovit în cap cu un ciomag în timpul unei încăierări, și acum se afla într'o stare gravă. Alții fusese înjunghiați cu cuțitele. Infecțiunile se întâlnesc din abundență, răni vechi legate cu murdarele lor shamas până când devin aproape de nevindecat. Malaria și desinteria sunt aproape la ordinea zilei.

Un om vine și spune că districtul său este bântuit de vărsat, și el împreună cu soldații săi dorește să fie vaccinat. Bolnavii de sifilis sunt destul de numeroși. Iată aci unii bolnavi lăsați pe marginea drumului de către tovarășii lor plecați la războiu. Aproape morți de oboseală, s'au târât până la spital și au fost primiți. Cazuri de răni la picioare sunt foarte numeroase; drumul a fost prea aspru chiar și pentru ei. Toți aceștia și mulți alții sunt primiți cu căldură și tratați. Rareori au bani să plătească. Chiar și paturile pentru pacienți sunt lipsite de cele necesare. Cât privește plata, abia din optzeci unul dacă poate plăti 15 lei pe zi pentru îngrijirea medicală. Procurarea medicamentelor dela Addis se face foarte anevoios. Cu toate eforturile depuse, articole, cum sunt aspirina și altele, se isprăvesc.

Astfel era scena orașului Dessye înainte de bombardare, care dublă lucrarea pentru câteva zile.

Spitalul bombardat

Dimineața zilei de 6 Decembrie era caldă și luminoasă. Pe cer nu se vedea nicio stea de nor, și nu se simțea nicio adiere de vânt. În lagăr am luat pe îndelete masa de dimineață, gândindu-ne că ziua are să fie tot ca cea de ieri, lipsită de evenimente. Cam pe la ora opt auzirăm sbârânitul motoarelor de aeroplan; ne-am uita în sus, dar n'am văzut nimic. Deodată unii strigară: „Uite-le vin!“ și de peste munți își făcură apariția patru avioane de bombardament, mari, frumoase și albe. Sburau spre noi, cu aripile licărind în bătaia razelor soarelui. Au trecut pe deasupra noastră, și nu s'a întâmplat nimic.

Deodată în depărtare începură să se ridice stâlpi mari de fum; lumea fugea în toate părțile; din când în când se auzea bubuitul greu

și asurzitor al bombelor explodând; tunurile antiaeriene începură activitatea, aeroplanele se împrăștiară, și începură să arunce ghiulele și bombe incendiare.

Acum un grup de avioane s'a îndreptat spre noi. Am alergat la adăposturi și ne-am ascuns. Peste câțva timp lagărul a luat foc. Un cort ardea; altele au fost cu totul distruse. Am auzit că spitalul a fost lovit. Am alergat, și l-am găsit plin de fum, pardoseala și pereții a două camere mistuite de foc, și găuri mari în acoperiș și în tavan. Alte bombe loviseră scara din spate și din față.

Doctorul Sorenson veni repede și ne spuse cu lacrimi în ochi, că domnișoara Hövig își rupsese piciorul sărind într'una din gropile făcute de bombe lângă spital. Am văzut-o zăcând la pământ în agonie.

Aeroplanele s'au reîntors și au aruncat și mai multe bombe; în jurul nostru erau numai case incendiate, lumea fugea încoace și încolo, unii călări pe cai sau pe măgari; părea că nimeni nu-și dă seama ce face. Nici eu nu eram prea liniștit. În cele din urmă avioanele se depărtară. Atunci răniții începură să curgă. Picioare și brațe erau rupte, piepturi sfâșiate, răni adânci în corp, ochi scoși, creieri risipiți, un om fără falcă; peste o sută de răniți au venit parcă într'o clipă.

Unitățile Crucii Roșii erau la lucru, dar toate cazurile grave erau trimise la spital, unde întreg personalul lucra neobosit, fără să se mai gândească la masă, până noaptea târziu. Toate operațiile erau grele — amputări, și felurite intervenții chirurgicale de tot soiul. Cazuri cari altădată ar fi fost socotite grave, erau tratate ca și cele ce necesitau primele îngrijiri și aceeași pentrucă aci nu era altceva de făcut și numai operațiunile absolut necesare erau săvârșite în ziua aceea. Chiar așa, ei operau până când nu mai era niciun instrument curat, și nu se mai găsea niciun pansament sau bandaj în spital.

Dacă spitalul a fost înțesat vreodată mai înainte, apoi a fost după bombardare. Sala de operație și clinica erau pline de dărâmături, sânge, bandaje, carpe, instrumente și părți de corp omenesc — o masă indescriptibilă.

Mănuși de cauciuc erau puține, și cea mai mare parte din zi dr. Stadin era nevoit să opereze cu mâinile afundate în iod. Niciun lucru nu era așa cum ar fi trebuit, pentrucă niciun spital care să fi avut o capacitate de multe ori mai mare n'ar fi putut trata atâția bolnavi cari se grămădeau în el. Când am plecat, după o lună și jumătate, mai erau încă din cei răniți de bombe în spital.

O nouă concepție de viață

Bunăvoința dovedită timp de ani de zile

printr'un tratament curtenitor și iubitor față de cei bolnavi nu poate fi prețuită. Mergând încoace și încolo printre membrii Comunității, i-am găsit în orice loc. Inimile oamenilor erau deschise pentru Evanghelia străinilor, pentru că ei văzuse mila dată pe față fără încetare săptămână după săptămână la spital. Doctorii au adus oamenilor o concepție cu totul nouă în ce privește viața și legăturile unii față de alții.

În sfârșit, trebuie să vă povestesc despre serviciul divin de mulțumire ținut Duminecă, 8 Decembrie, spre a lăuda pe Dumnezeu că ne-a păzit în timpul bombardamentului din 6 și 7 Decembrie. A fost invitat și împăratul care a venit împreună cu fiul său mai mic și suita sa. Ziariștii precum și cea mai mare parte din lucrătorii Crucii Roșii au luat parte în massă. Ținut afară în aer liber într'un crâng învecinat, cu o priveliște minunată a unei văi superbe cu crestele munților în depărtare, serviciul, așezarea și participarea personală procura o scenă

care nu se va mai repeta niciodată în viață.

Scriitorul acestor rânduri a cetit ceva din Scripturi și a înălțat o rugăciune, după care domnul Sorenson a vorbit din Psalmul 46, 1, spunând că pacea inimii în vreme de primejdie este numai a acelor cari își pun încrederea în Acela care singur poate să mântuiască, și exprimând mulțumirile noastre față de Dumnezeu pentru sănătatea Majestății Sale, Impăratul, și a noastră.

La încheierea serviciului, Majestatea Sa s'a ridicat, și adresându-se domnului Sorenson, zise: „Voi ați primit și îngrijit pe bolnavii noștri, ați dat învățătură poporului meu, dar și mai mult decât aceasta, v'ați adus aminte că încrederea noastră este în Dumnezeu, și n'ați uitat să vă rugați Lui pentru noi. Vă mulțumesc“.

J. L. Rohrbaugh,

Misionar presbiterian

Câștigarea de suflete

„Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în vecii vecilor“. Dan. 12, 3. Ce făgăduință a gloriei viitoare! Învățătorii, câștigătorii de suflete, spune Dumnezeu, vor avea o măreție ca și soarii cei uriași din întinsul cerului. Și acestea nu va fi o măreție trecătoare, ci ea va dăinui „în veac și în vecii vecilor“, o vreme fără de sfârșit.

Se istorisește despre doi frați studenți Americani, ce aparțineau grupării Oastea Salvării. Într'o dimineață, s'a adus la cunoștință că vaporul „Lady Elgin“ era în pericol pe lacul Michigan, în pericol a se sfărâma, și că pasagerii și echipajul erau în primejdie. Unul din acești frați, ducându-se la fața locului, se desbracă, se aruncă în valuri și aduse la țarm opt persoane, una după alta, fără să se odihnească sau să se încălzească la focul ce fusese aprins pe țarm.

Privind peste lac și văzând pe alții în primejdie, zise: „Trebuie să mă duc din nou“. Prietenii săi au stăruit de el ca să nu-și riște din nou viața, dar el se aruncă iarăși în valuri și aduse pe încă patru la țarm. Din nou stătu lângă foc, slăbit și înghețat; dar privind la vaporul naufragiat, el văzu pe alții în imediată primejdie, și ducându-se din nou, aduse încă alți trei.

Iarăși stătu lângă foc, părând istovit; dar chiar în clipa aceea a văzut pe un bărbat și o femeie agățați de o grindă și în primejdie de

a fi luați de valuri și duși departe în larg. Tânărul se smulse din nou din cei cari îl înconjurau, și cu o sforțare aproape supraomenească prinse grinda, și aduse pe soț și soție la țarm.

În noaptea următoare, când din pricina căldurilor acest tânăr era în delir, gândurile sale erau: „Am făcut tot ce aș fi putut mai bine? Am făcut tot ce aș fi putut mai bine? O, îmi este teamă că nu am făcut tot ce aș fi putut mai bine!“! Fratele său stătea lângă el să-l îmbărbăteze, dar tânărul nu se gândea decât la cei pierduți. Fratele lui îi spuse: „Ai salvat șasesprezece“.

„O“, strigă el, „dacă aș fi putut salva încă unul barem!“!

A cui inimă nu este mișcată față de această bravură și acest sacrificiu al tânărului student? Dacă cineva ar pune întrebarea: „Oare s'a meritat acestea?“, într'o clipă ar ieși de pe fiecare buză un răspuns afirmativ.

În adevăr, cine nu socotește ca un lucru demn a salva o viață omenească? Și totuși nu se mai adaugă decât câțiva ani — poate zece, douăzeci, treizeci. Dar dacă cineva este adus la Hristos prin străduințele noastre, atunci vieții aceleia îi sunt adăugați nu zece, douăzeci, sau treizeci de ani, ci toți anii unei veșnicii fără de sfârșit.

Bucuria cerească va consta din trăirea laolaltă a celor mântuiți împreună cu Dumnezeu. Oare nu va ajuta la creșterea fericirii noastre în decursul nesfârșitilor ani dacă vom ști că vreun suflet a fost adus la Hristos prin sforțările no-

stre? Ce bucurie va fi când vei auzi pe unul dintre cei mântuiți: „Tu m'ai adus la Hristos. Dacă tu nu mi-ai fi arătat calea, eu nu aș fi fost aici“.

Valoarea unui suflet omenesc

Pentru a înțelege valoarea pe care o are înaintea lui Dumnezeu un suflet omenesc, nu avem decât să privim la crucea de pe Golgota. Dumnezeu a avut numai un singur Fiu, și El L-a jertfit unei vieți de ocară, morții, ca păcătoșii depărtați dela El să poată fi mântuiți. Sacrificiul lui Isus va mărturisi continuu pentru iubirea lui Dumnezeu față de locuitorii pământului. Privește pe Mântuitorul mergând din cetate în cetate, îndurând răutatea conducătorilor Iudei. Privește-L în Ghetsemani, în timpul acelor lungi ceasuri de chin sufletească, când sudoarea Lui a fost ca niște mari picături de sânge. Privește-L pe cruce având pe cap cununa de spini. Auzi-I strigătul de disperare când păcatele lumii îl despărțise de fața Tatălui Său. Privește toate acestea, și apoi pune-ți întrebarea: Care este valoarea unui suflet în fața cerului?

Dacă omul este de o așa mare valoare pentru Creatorul său, ce valoare ar trebui atunci să dea el propriului său suflet și sufletelor celorlalte? Dumnezeu pune convenita întrebare: „Ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau, ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?“ Este lucrul clar că prețul lumii întregi nu merită a fi dat în schimbul unui suflet.

Se istorisește despre un vapor care, traversând Oceanul Pacific, acum câțiva ani, se izbi de niște stânci de lângă o insulă, și începu repede să se umple de apă. Pretutindeni era numai zăpăceală și teamă, călătorii căutând fiecare să se scape. Printre călători era și un căutător de aur care se întorcea din minele din Australia cu averea sa de aur pusă în chimir. Dintr'o aruncătură de ochi măsură distanța până la țarm și își făcu planul că poate să o străbată cu averea sa; când deodată, o fetiță drăguță și cu ochi blânzi îi prinse mâna: „Nu ai vrea să mă salvezi? Nu am părinți aici cari să mă ajute? Nu ai vrea să mă duci la țarm?“

Ce trebuia să facă? Să salveze pe acest copil încântător însemna să-și piardă aurul, răsplata unei vieți întregi de muncă. Ce avea de făcut trebuia să facă repede, căci furtuna începuse să sfărâme vasul. Se gândi la aurul său, dar copila aceea fără de niciun ajutor și rugăminte ei, îi mișcă inima. În grabă își scoase chimirul, îl aruncă în mare, și în cele din urmă ajunse cu bine la țarm cu ea.

Cine oare va zice că acest bătrân miner nu a făcut o alegere înțeleaptă? Fără îndoială că a făcut. Dar oare nu suntem noi cu toții într-o asemenea situație? Oare nu suntem noi cu toții înconjuțați de aceia cari se cufundă în marea

păcatului și a desnădejdiei? Oare nu este întreaga lume condamnată? Oare nu sunt o mie la dreapta noastră și zece mii la stânga noastră în primejdie a-și pierde ce au mai de preț — sufletul? Aceștia trebuie să fie pentru noi mai de preț decât orice de pe pământ — mai de preț decât aurul nostru, mai de preț decât vieța comodă și îmbelșugată, mai de preț decât mâncarea, veșmintele sau casele. În adevăr, mulți au socotit sufletele altora mai de preț decât ale lor.

Următoarea experiență arată că Dumnezeu poate lua materialul cel mai puțin promițător, să-l desvolte, și să-l folosească în chip minunat spre proslăvirea Sa:

„Fusese un an greu în biserica în care a fost convertit Moffat. În cele din urmă diaconii au spus predicatorului: „Noi ținem la tine, iubite predicator, dar nu crezi că ar fi mai bine să-ți dai demisia? În anul acesta nu a fost niciun convertit“.

„Da“, răspunse el, a fost un an greu — un an foarte dureros pentru mine. Dar îmi amintesc că a venit unul, micuțul Moffat. Inșă el este un copil așa de mic încât nu cred că ar trebui socotit!

„După câțiva ani Moffat veni la predicator și spuse: „Iubite predicator, crezi că aș putea vreodată să ajung a predica? Simt ceva înlăuntrul meu care îmi spune că trebuie să fac aceasta. Dacă doar aș putea să aduc suflete la Hristos, aceasta ar fi fericirea mea“.

„Predicatorul răspunse: Cum de nu, Moffat; cine știe? Ai putea barem să încerci!“

„El a încercat, și după mulți ani, când Robert Moffat se întoarse din lucrarea sa minunată săvârșită în Africa, împăratul Angliei se ridică și își descoperi capul înaintea lui, iar Parlamentul Britanic se ridică în picioare, ca semn de respect. Umilul predicator bătrân, care nu avusese decât un singur convertit și care era atât de descurajat, a murit și a fost uitat; totuși aceasta a fost cea mai mare lucrare săvârșită de el în viață — și puțini l-au egalat“.

— „*Young People's Weekly*“.

Când prin străduințele noastre un suflet pierdut se întoarce la Dumnezeu, și se consacră unei vieți de servire, numai cerurile cunosc rezultatele. Numai ochiul atotvăzător al Atotștiutorului poate observa dăinuitorul lanț de binecuvântare și influență. Numai ziua judecății va descoperi ființelor omenesti felul cum Dumnezeu a folosit eforturile slabe și nesigure și le-a făcut să aducă rod îmbelșugat.

Nimeni nu este scuzat

Fiecare urmaș al lui Hristos trebuie să pună o tot atâta valoare asupra păcătoșilor ca și Hristos. El trebuie să depună aceleași străduințe neobosite pentru convertirea lor ca și Hris-

ios. Nimeni nu poate fi scuzat, căci nimeni nu trăiește fără a avea oarecare timp și talente, cari amândouă sunt date de Dumnezeu cu scopul câștigării de suflete.

Se povestește despre un predicator din Boston, O. P. Gifford, care a predicat o temă în care accentua asupra gândului că nimeni nu poate fi scuzat dela câștigarea de suflete. Predicatorul a stăruit că prima și cea mai de seamă ocupație a urmașilor lui Hristos este stăruirea în a câștiga suflete la Mântuitorul. Și în timp ce-și vestea solia către ascultătorii atenți, prin cuvinte pline de vieață și apeluri pline de foc, el spuse: „Fiecare creștin poate câștiga pe cineva la Hristos“.

Când s'a terminat predica și oamenii au plecat, cel mai umil dintre ascultătorii săi mai zăbovi, probabil cea mai săracă femeie în bunurile lumii acesteia, căci ea era o sărmană cusătoreasă. Ea așteptă pentru a se plânge predicatorului că predica lui fusese prea constrângătoare.

Era foarte mișcată, și privind în fața lui, zise: „Domnule predicator, aceasta este prima dată de când v'am auzit când îmi pare că ați fost nedrept“.

„Dar, vă rog spuneți în ce am fost nedrept?“ întrebă el.

Atunci ea zise: „Ați căutat să ne întipăriți în minte gândul că fiecare creștin poate câștiga pe cineva la Hristos. Și, nu ați făcut nicio excepție, iar eu cu siguranță sunt o excepție. Vă rog să-mi spuneți ce aș putea face. Eu nu sunt decât o sărmană cusătoreasă, și cos din zori și până în noapte pentru a câștiga în deajuns spre a ține foamea departe de casă. Eu nu sunt învățată și nu am ocazie, și totuși cuvintele spuse de dvs au fost atât de în genere încât și eu sunt cuprinsă, și în privința aceasta cred că ați fost nedrept — prima dată când constat lucrul acesta despre dvs“.

Când și-a terminat infocatul ei protest, predicatorul privi la starea ei agitată, și zise: „Oare nimeni nu vine la dvs. acasă?“

Ea zise: „De ce? Ei, așa câțiva mai vin și la mine“.

După aceasta, așteptând o clipă, predicatorul zise: „Lăptarul vine?“

„De sigur“, zise ea, „în fiecare dimineață“.

„Zarzavagiul vine?“

„În fiecare dimineață vine și el la mine“.

Apoi așteptând o clipă pentru ca întrebările sale să-și aibă efectul dorit, predicatorul zise: „Un cuvânt este deajuns pentru cel înțelept“, și zicând acestea se întoarse și plecă.

Cusătoreasa plecă acasă, și când veni noaptea se sui în pat pentru a medita mult și îndelung asupra soliei constrângătoare pe care o auzise în dimineața aceea. De ce oare nu în-

cercase ea să câștige pe cineva la Hristos. Niciodată nu făcuse eforturile acestea. Pretindea a fi prietena lui Hristos, și totuși niciodată nu-și deschisese buzele pentru El. Voia să încerce, și începutul voia să-l facă la prima ocazie a doua zi, chiar cu venirea lăptarului.

De aceea s'a sculat înainte de a se face ziua, așteptând, doar ar putea să-i spună câteva cuvinte cu privire la credința personală. Când lăptarul o salută de dimineață, el făcu observația că până aci nu o văzuse sculată atât de dimineață, iar ea gângăvi un răspuns încurcat, fără să spună cele ce intenționase a zice, după care lăptarul plecă, iar ușa se închise în urma lui.

Atunci, strângându-și toate puterile, ea îl chemă îndărăt. „Așteptați încă o clipă“, se rugă ea; „aveam să vă spun ceva“. Și când el se așeză să asculte, ea își revărsă tot ce o apăsa pe inimă, prin întrebarea: „Il cunoașteți pe Hristos? Sunteți creștin? Sunteți prietenul și urmașul gloriosului Mântuitor care Se pogori din ceruri și muri, pentru ca tu să nu mai mori niciodată?“

Punându-și ușor găleata cu lapte jos, el privi în fața ei, plin de turburare, și-i zise: „Doamnă, ce s'a întâmplat de-mi vorbiți aceste lucruri? Iată de două nopți nu am putut să dorm, și pricina este fiindcă eu nu sunt creștin, și sunt în întunec. Dacă dumneata știi cum aș putea găsi eu lumina, atunci sunteți persoana de care am nevoie, și v'aș ruga să-mi spuneți“.

Și apoi, în câteva minute de convorbire, ea îi spuse cum găsisese lumina, și el păși pe cărarea aceea simplă pe care i-a arătat-o ea.

Înainte ca anul să se fi terminat, această cusătoreasă simplă câștigase șapte persoane la Hristos, cari nu numai să mărturisească despre Hristos ca Mântuitorul lor, dar cari să-și ocupe cum se cuvine locurile în biserică. *Și tu poți câștiga pe cineva la Hristos.*

Porunca lui Hristos de a predica Evanghelia este tot atât de întinsă ca și pământul și tot atât de mărginită ca și distanța dintre tine și cea mai apropiată persoană. Fie ca rămășița poporului lui Dumnezeu să fie stăpânită de aceeași râvnă care a stăpânit și pe Moise atunci când El s'a rugat lui Dumnezeu să cruțe pe răsvrățiții copii ai lui Izrail, sau, dacă nu, atunci să șteargă numele lui din cartea vieții. Și să spunem împreună cu Pavel: „Eu nu vă caut pe voi, ci pe tine“. John Knox strigă în marea sa frământare sufletească: „O, Doamne, dă-mi Scoția sau mor“. Noi plângem prea puțin pentru cei neconvertiți. „Cel ce umblă plângând, când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie, când își strânge snopii“.

D. I.

Studiu din cartea lui Daniel

Dovada Mesianității

Nicio dovadă din Scriptură nu poate să fie mai convingătoare în ce privește Mesianitatea lui Isus Hristos decât perioada de 70 de săptămâni din Daniel 9. Iudeilor li s'a spus prin profetul Daniel chiar anul apariției lui Messia. În Messia se cuprindea toată speranța națiunii, liberarea lor de păcat, și mântuirea lor veșnică; și este într'adevăr foarte ciudat că ei au fost nepregătiți să-L primească atunci când a apărut. Să ne întorcem la proba care este așa de convingătoare.

Capitolul 8 din Daniel ne prezintă simbolurile națiunilor cari s'au ridicat una după alta până în timpul lui Messia. Berbecele era o închipuire a Mediei și Persiei, țapui un simbol al Greciei, cele patru coarne, cele patru împărțiri ale Greciei; cornul cel mic ieșit dintr'unul din coarne reprezintă pe Roma, care se va ridica împotriva Domnului domnilor.

Apoi îngerul introduce perioada de timp referitoare la Sanctuar, cele 2.300 de zile profetice. Profetul leșină și explicația acestei perioade n'a fost dată decât mai târziu. În timp ce Daniel era în convalescență, Babilonul căzu și Mezii și Perșii luară puterea. Era în primul an al domniei lui Dariu Medul, sau în anul 538 când s'a dat explicația cu privire la perioada de 70 de săptămâni și cea de 2.300 de zile.

Daniel se roagă pentru Sanctuarul ruinat

Profetul Daniel se ruga neconținut pentru sanctuarul care era în ruine la Ierusalim. El tocmai mărturisea păcatele sale și păcatele poporului său (capitolul 9, 1—19), când îngerul Gabriel se reîntorse pentru a reîncepe tâlcuirea viziunii. Vers. 20. Ingerul zise:

„Când ai început tu să te rogi, a ieșit cuvântul, și eu vin să ți-l vestesc; căci tu ești prea iubit și scump. Ia aminte dar la cuvântul acesta și înțelege vedenia“. Vers. 23.

Este evident că explicația dată aci se referă la perioada de zile 2.300 pentru că nu se vorbește despre o nouă viziune și nu sunt prezentate nici noi simboluri. Ingerul explică viziunea din capitolul opt. Observă cât de definită este declarația: „înțelege viziunea“. Ingerul continuă:

„Șaptezeci de săptămâni de ani au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la ispășirea păcatelor, până la ispă-

șirea nelegiuirii, până la aducerea neprihănirii veșnice, până la pecetluirea vedeniei și prorociei și până la ungerea Sfântului sfinților“. Vers. 24.

„Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte (ebreește „tăiate“) asupra poporului tău“. Cele șaptezeci de săptămâni sunt tăiate din cele 2.300 de zile și li se dă o deosebită atenție de către înger. Impotrivitorii adevărului au căutat cu tot dinadinsul să arate că nu este nicio legătură între perioada de 70 de săptămâni și cele 2.300 de zile. Dacă aceasta s'ar putea dovedi, n'ar fi niciun punct de orientare pentru importanta profeție de 2.300 zile, deși ar părea foarte natural ca cele două perioade cari se ocupă de sanctuar și serviciile lui să înceapă odată cu restaurarea templului iudeu, pe atunci în ruine, și a serviciilor sale, pe atunci întrerupte. Altă dată s'a susținut că profeția din capitolul opt a fost dată în anul 555 î. Hr., și tâlcuirea din capitolul nouă în anul 538 î. Hr. așa că explicația din capitolul nouă n'ar putea constitui o explicație mai departe și finală a profeției din capitolul al 8-lea din cauza celor 17 ani trecuți. Dar de îndată ce cercetările arheologice au fixat al 3-lea an al domniei lui Belșatar în anul 538 î. Hr. criticii au trebuit să dea înapoi cu separarea celor două perioade de timp. Dar cei mai renumiți învățați ebrei susțin poziția noastră că cele șaptezeci de săptămâni au fost tăiate din perioada mai lungă, după cum arată următoarele:

1. Gesenius, poate cel mai renumit lexicograf ebru, definește cuvântul ebru *chathak*, tradus cu „hotărâte“, ca însemnând mai curând „a tăia“, etc., Ediția 1854.

2. Francisc Brown, în lexiconul său ebru-englez, dă următoarele explicații: „a tăia, a despărți, a hotărî, la fel și Aramaicul *chthk Pa, Ethpa*“.

3. Dicționarul Caldeo-Rabinic al lui Stokius, definește cuvântul *nechtak (niphel sau chathak)* după cum urmează: „Scidit, abscidit, conscidit, incidit, excidit — a tăia, a deslipi, a tăia în bucăți sau înmormânta, a despărți“.

4. Versiunea grecească a lui Theodotian asupra cărții lui Daniel redă aceasta prin *sunet-methesan*, „au fost tăiate“; și manuscrisul Venețian prin *tetmentai*, „au fost tăiate“.

Se vede dar că suntem foarte bine întemeliați în poziția noastră că perioada de șaptezeci de săptămâni a fost tăiată din cele 2.300 de zile.

În aceste șaptezeci de săptămâni trebuiau

să aibă loc evenimente importante, după cum se vede din textele deja citate. Vom reveni asupra acestora după ce vom stabili începutul perioadei.

Data începerii perioadei

„Să știi dar, și să înțelegi, că dela darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (*Mesia*), la Cârnuitorul, vor trece șapte săptămâni; apoi timp de șasezeci și două de săptămâni, piețele și gropile vor fi zidite din nou, și anume în vremuri de strâmtorare“. Vers. 25.

Cele șasezeci de săptămâni precum și cele 2.300 de zile încep odată cu „darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului“. La data când Daniel a primit această tâlcuire, Ierusalimul era în ruine. Decretul pentru rezidirea cetății și a templului era așa dar o chestiune de viitor. Mai târziu Cir dădu libertate iudeilor să se reîntoarcă în țara lor și să-și rezidească templul, în anul 536 î. Hr. Această lucrare a fost împiedecată de falsul Smerde, și apoi a continuat prin decretul lui Dariu Histaspes în anul 521 î. Hr. Dar Iudeii nu au reprimut puterea de a executa legile — legile lui Moise, atât ceremoniale cât și civile, — până la data decretului lui Artaxerxe în anul 457 î. Hr. Ezra recunoaște faptul acesta, după cum se vede din Ezra 6, 14, după cum urmează:

„Au zidit și au isprăvit după porunca Dumnezeului lui Izrail, și după porunca lui Cir, lui Dariu și lui Artaxerxe, împăratul Perșilor“.

Primele două decrete au avut de a face numai cu templul, iar nu cu rezidirea Ierusalimului la care se referă Daniel. Al treilea decret, dat în anul 457 î. Hr., restabilește autoritatea de a executa legile, după cum se va observa din examinarea decretului persan din Ezra 7, 11—26. Acest decret a fost făcut în luna Nisan, care cădea în primăvara anului. Anul acesta era al 7-lea al domniei lui Artaxerxe.

După canonul lui Ptolomeu, prințul acesta își începu domnia în anul 464 î. Hr., și socotind al șaptelea an al domniei lui, ajungem la anul 457 î. Hr., când scriitorul împreună cu o grupă de Ebrei, începu călătoria spre Palestina. Această călătorie ținu patru luni, pentrucă este amintit, anume că ei au ajuns în prima zi a lunii a cincea. Scriptura nu stabilește când a fost dată porunca „vistiernicilor de dincolo de Râu“ (Ezra 7, 21) și guvernatorilor; dar este potrivit să credem că aceasta a fost pusă în aplicare în toamna anului 457 î. Hr. Acesta era începutul anului nou civil la Iudei, după ziua Ispășirii; este încă și astăzi începutul anului nou la Iudei.

Avem, așa dar, data începerii celor șasezeci de săptămâni, și a celor 2.300 de zile.

Anul în care trebuia să apară Messia

„Până la Unsul (*Messia*), la Cârnuitorul, vor trece șapte săptămâni; apoi timp de șasezecișidouă de săptămâni“. Dan. 9, 25. Timpul hotărât al apariției lui Messia (versiunea greacă „Hristos“) este arătat aci. Perioada care ajunge până la acest eveniment este împărțită în două părți — șapte săptămâni și șasezeci și două de săptămâni. Cele șapte săptămâni fusese puse deoparte pentru rezidirea completă a Ierusalimului; sau, cu alte cuvinte, îndeplinirea reformelor lui Neemia. Prideaux spune că lucrul acesta a durat tocmai 49 de ani.

O zi profetică este un an literal, potrivit cu Ezechiel 4, 6 și Numeri 14, 34; așa că cele șapte săptămâni sunt 49 de zile profetice sau ani literali. Mai rămân șasezeci și două de săptămâni până la apariția lui Messia. Adunând cele două perioade de timp, șapte săptămâni și șasezeci și două de săptămâni, avem șasezeci și nouă de săptămâni, sau 483 de zile socotind șapte zile pentru o săptămână, sau 483 de ani literali. Așa dar, dela darea poruncii pentru rezidirea Ierusalimului până la Messia erau 483 de zile profetice, sau ani literali.

Această perioadă de 483 de ani, începând în toamna anului 457 î. Hr., se întinde până în toamna anului 27 d. Hr. Chiar în anul acesta Isus apăru la râul Iordan pentru a fi botezat de Ioan. Când ieși afară din apă, Spiritul Sfânt coborî asupra Lui în chip de porumbel, ungându-L ca Messia, pentru lucrarea Sa. Această ungere a lui Isus de către Spiritul Sfânt îl constituie ca Messia al poporului ales, pentrucă Messia însemnează uns, după cum și Hristos în grecește însemnează uns. Luca raportează cuvintele lui Petru astfel:

„Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine, și vindea pe toți cei ce erau apăsați de diavolul; căci Dumnezeu era cu El“. Fapte 10, 38.

Că botezul lui Isus a avut loc în anul 27 d. Hr. reiese clar din al treilea capitol al Evangheliei după Luca. Hristos a fost botezat în al 15-lea an al domniei lui Tiberiu Cesar. Acest conducător și-a început domnia împreună cu tatăl său în anul 12 d. Hr; adunând pe cei 15, ajungem la anul 27 d. Hr.

Ce dovadă mai convingătoare poate să ceară cineva spre a arăta că Isus Hristos a fost Messia? Cu cinci secole și jumătate înainte, îngerul a spus lui Daniel chiar anul în care avea să apară Messia. Așa dar, la timpul hotărât, chiar în anul acela, apăru Isus din Nazaret pentru a fi botezat, și glasul divin al Tatălui veșnic recunoscu în Omul din Nazaret pe Fiul Său; și Ioan mărturisii că văzu Spiritul Sfânt coborînd și rămânând asupra Lui.

Timpul crucificării

Dar să examinăm profeția mai departe. „După aceste șasezeci și două de săptămâni, unsul va fi stârpit, dar nu va avea nimic.... dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare“. Dan. 9, 26. 27. Ne-am ocupat cu cele șasezeci și nouă de săptămâni din șaptezeci, lăsând astfel laoparte o săptămână profetică, sau șapte ani literali. După șasezeci și nouă de săptămâni, sau 483 de ani, sfârșindu-se la anul 27 d. Hr. Messia trebuia să fie stârpit, sau condamnat la moarte.

Dar data morții lui Hristos este și mai precis stabilită decât aci. „La jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare“. Jertfele aduse în templu, sau în sanctuar, erau tipice. Ele arătau spre moartea „Mielului lui Dumnezeu“, care trebuia să ridice păcatele lumii, Ioan 1, 36; Isa. 53, 2—7. Când Hristos, Mielul antip, a fost adus jertfă, tipurile au încetat. Astfel prin moartea Domnului „la jumătatea săptămânii“ El desființă jertfele tipice pământești.

La jumătatea săptămânii, șapte ani literali, Hristos trebuia să fie stârpit. Tocmai la trei ani și jumătate după botezul Său, Isus a fost crucificat, pentru că Mântuitorul a luat parte la patru serbări ale Paștelui, în timpul lucrării Sale și la a patra a fost crucificat. Domnul nostru a murit chiar în ceasul când mielul de Paște trebuia să fie omorât; perdeaua templului iudeu a fost ruptă în două, arătând prin aceasta că se sfârșise cu această închipuire a tipului. Este important că Isus cunoștea din sistemul tipic și din profeția lui Daniel chiar și ora când

avea să fie jertfit. Acesta este încă un fapt care ne dă astăzi asigurarea că Hristos a fost într'adevăr Unsul lui Dumnezeu, și a plătit prețul infinit de mare pentru răscumpărarea noastră.

Prin moartea Sa, Domnul nostru plăti pedeapsa păcatului, și ne lăasă nouă propria Sa neprihănire nepătată, aducând astfel „neprihănirea veșnică“. El făcu din această jertfă un mijloc de împăcare cu Dumnezeu, și va face în cele din urmă „încetarea fărădelegilor“. Dan. 9, 24. Luând asupra Sa natura noastră, El era pregătit să devină Marele Preot al nostru și să ungă pe Sfântul sfinților, sanctuarul ceresc, al cărui ziditor este Domnul iar nu omul, și să aducă propriul Său sânge pentru o lume pierdută. Ce bine este pentru noi că această lucrare este încă în vigoare pentru oamenii păcătoși!

Trei ani și jumătate dela crucificare ajung la sfârșitul celor șapte zeci de săptămâni, sau 490 de ani. La anul 34 d. Hr. la încheierea acestei perioade de timp, Iudeii au lepădat creștinismul atunci când Sinedriul a încuviințat omorîrea lui Ștefan ca pietre; Petru a avut viziunea cu legătura coborîtă jos din cer, reprezentând neamurile; Pavel, apostolul neamurilor a fost chemat. Din toate acestea se vede că Iudeii, ca națiune, au umplut paharul nelegiuirilor, și că Dumnezeu S'a întors la neamuri pentru ca să-Și adune un popor care să-I servească și să asculte de El.

Ne-am ocupat numai cu cele șaptezeci de săptămâni din perioada de 2.300 de zile. În studiul viitor vom explica curățirea Sanctuarului, lucrare ce a început în ceruri în toamna anul 1844.

Fântânile spirituale

„Bea apă din fântâna ta“. Prov. 5, 15. Aproape fiecare a văzut fântâni. Când este bine construită și păstrată în totul curată, ea formează un potrivit rezervor de apă. Ea este o fântână totdeauna plină cu apă curată și înviorătoare pentru potolirea setii și susținerea vieții. Dar când este prost construită, având lăsate în ea găuri și crăpături, atunci fântâna devine o adevărată cursă de moarte.

Fiecare trebuie să cunoască felul fântânii din care bea. A bea apă din izvoare necunoscute este primejdios. Tocmai de aceea spune înțeleptul: „Bea apă din fântâna ta“. De sigur că el s'a gândit că fiecare își va ține fântâna curată.

Intr'un sens spiritual, fiecare se va îngriji de propria sa fântână și o va ține curată. În fiecare va fi un „izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică“.

Dar indiferent de felul cum este construită fântâna, dacă în ea pătrunde o apă contaminată, atunci fântâna este mânjită. Lucrul acesta este tot atât de adevărat și în viața spirituală. Numai dacă noi primim în inimile noastre acele lucruri cari înobilează și sfințesc, putem deveni vase alese pentru Domnul. Lectura noastră, timpul nostru liber, activitatea noastră, cu alte cuvinte, tot ce facem, trebuie să fie făcut într'un asemenea chip încât să clădească viața noastră spirituală.

Acela care și-a umplut viața cu lucrurile acelea cari au o valoare pentru veșnicie va avea o rezervă înviorătoare din care să ia în ceasul de nevoie. Când experiența altora pare stearpă, când avântul spiritual se coboară, acela care a fost atent cu privire la „fântâna sa“, care s'a îngrijit ca ea să fie plină cu „apa vieții“, va avea o rezervă din care să dea și altora, ajutându-i a ajunge acolo unde „nu vor mai înseta niciodată“.

M. L. R.

Către Cercurile „Misionarilor Voluntari”

Aducem la cunoștința fraților Misionari Voluntari, că începând cu numărul acesta din Curierul Misionar va apare regulat „Pagina Tineretului”; de aceea este foarte bine și de dorit ca toți tinerii să aibă Curierul Misionar. Ce-reți dela numărul acesta înainte Curierul Misionar.

În această pagină se va publica un plan de studii folositoare pentru toți Misionarii Voluntari. Începem cu un studiu intitulat: „Vieța Socială” care cuprinde 12 subiecte instructive, cu titlul: „Excursii și distracții”, „Purtarea în Casa lui Dumnezeu”, „Purtarea în familie”, „Conducerea de sine”, „Politeță și amabilitate”, „Tovărășia cu Dumnezeu”, „Imbrăcămintea”, „Curățenia morală”, „Curtenie și căsătorie”,

„Bărbatul ideal”, „Femeia ideală”.

Facem apel călduros la toți tinerii și tinerile Misionari Voluntari, din Comunitățile noastre să se înscrie la acest studiu. Fiecare va da un referat în scris — și fiecare să pună în practică aceste lucruri.

Fiecare președinte al Cercului Misionarilor Voluntari va întocmi un tablou cu numele celor înscriși la acest studiu, și-l va trimite Secretarului de Departamente, la Conferința respectivă.

Fie bogate binecuvântările lui Dumnezeu cu toți tinerii Misionari Voluntari și vă doresc tuturor spor la studiu.

Ioan Reit.
Secr. Dep. Mis. Vol.

Să salvăm societatea

Pilda lui Hristos când El căuta să Se intereseze de ceea ce interesa pe oameni, ar trebui să fie urmată de toți aceia cari predică Cuvântul Lui și de toți aceia cari au primit Evanghelia harului Său. Noi nu trebuie să renunțăm de a fi în legătură cu societatea, nu trebuie să ne separăm de ceilalți oameni. Pentru ca să lucrăm între toate clasele trebuie să găsim pe oameni acolo unde sunt. Rareori ne vor căuta din propria lor inspirație. Nu numai dela amvon e atinsă inima oamenilor de adevărul dumnezeesc. Mai este un alt câmp de lucru, poate mai umil, dar îmbelșugat și roditor, și anume, în căsuța celor umili și în palatul celor mari; acolo unde ni se dă ospitalitate și în adunările pentru bucurii sociale nevinovate.

Ca ucenici ai lui Hristos, noi nu trebuie să ne amestecăm în lume numai din dorința de a avea plăceri și de a ne uni cu ei la nebunii. Asemenea legături nu pot aduce decât rele. Niciodată nu trebuie să întărim păcatul prin cuvintele sau prin faptele noastre, prin tăcerea sau prin prezența noastră. Oriunde am merge, trebuie să ducem cu noi pe Isus și să descoperim și altora cât de scump este Mântuitorul nostru. Dar aceia cari caută să-și apere credința ascunzându-se între ziduri de piatră, pierd ocazii prețioase când pot să facă lucruri bune. Prin legăturile sociale, creștinătatea vine în contact cu lumea. Toți aceia cari au primit lumina dumnezeiască, trebuie să lumineze căra-re a acelora cari nu cunosc lumina vieții.

Toți trebuie să devenim martori pentru Isus. Puterea legăturilor sociale, sfințită prin harul lui Hristos trebuie să fie dezvoltată pentru a câștiga suflete pentru Mântuitorul. Să facem așa încât lumea să vadă că noi nu suntem absorbiți în mod egoist numai de propriile noastre interese, dar că noi dorim să dăm și altora din binecuvântările și privilegiile noastre. Să facem așa încât credința să nu ne facă lipsiți de simpatie, sau să ne facă certăreți. Dimpotrivă, toți aceia cari au găsit pe Hristos, să lucreze ca și El pentru binele oamenilor.

Niciodată n’ar trebui să dăm lumii impresia că aceia cari cred în Hristos sunt oameni posomorți și nefericiți. Dacă ochii noștri sunt țințiți la Isus, vom vedea pe Răscumpărătorul Cel atât de milostiv, și vom câștiga și noi din lumina feței Sale. Oriunde domnește Duhul Lui, acolo se găsește pace. Se va găsi și bucurie, pentrucă omul are o liniștită și sfântă încredere în Dumnezeu.

Hristos are bucurie, când vede că urmașii Lui dovedesc, că deși sunt oameni, sunt totuși părtași la firea dumnezeiască. Ei nu sunt statui, ci oameni vii. Inima lor, înviorată de undele harului divin, se deschide și se destinde în fața soarelui dreptății. Lumina care luminează asupra lor, ei o reflectează asupra altora prin fapte luminate de iubirea lui Hristos. — E. G. White, „Hristos, Lumina lumii”, pp. 123. 124.

Excursii și distracții

„Cât de multe sunt lucrările Tale Doamne. Tu pe toate le-ai făcut cu înțelepciune și pământul este plin de făpturile Tale“. Ps. 104, 24.

„Din toate lucrurile create se poate vedea expresia Dumnezeirii. Natura mărturisește despre Dumnezeu. Când o inimă simțitoare vine în atingere cu minunile și tainele Universului, atunci trebuie să recunoască lucrarea unei puteri divine. Nu prin proprie putere scoate pământul la iveală belșugul rodului și nu printr-o putere ce ar fi în sine însuși face an după an rotația în jurul soarelui. O mână nevăzută poartă planetele în goana lor circulară prin Univers. O vieață plină de taină îmbibă întreaga natură — o vieață, care ține lumile nenumărate din infinit, care lucrează în insecta cea mică, vibrează în aerul verii, face să zboare rândunica și hrănește puii de corb ce țipă, face ca mugurul să ajungă floare și floarea fruct“. „Toate făpturile cerului și ale pământului sunt create de El și supuse legilor divine. Călcarea legilor divine, călcarea legii Sale fizice, spirituale sau morale, însemnează să te pui în desarmenie și desacord cu Universul, să ajungi la călcarea de lege și pieire. Pentru acei cari caută să-și formeze astfel cunoștințele lor, întreaga natură le va fi minunată, lumea le va fi o carte, vieața o școală“. „Precum locuitorii Edenui învățau dela natură, precum Moise în pustiu arabic și prin munți recunoștea scrisul mâinii lui Dumnezeu și copilul Isus făcu aceleași studii pe colinele Nazaretului, tot astfel copiii pot să învețe despre El“. „Educație“.

Punându-ne în contact cu natura, cu creațiunea cea frumoasă și minunată a lui Dumnezeu, vom găsi expresiunea iubirii Lui, și înțelepciunea Lui nemărginită „căci cerurile proclamă mărirea Sa, iar pământul este plin de bunătatea Sa“. Astfel de scopuri și de idei să ne îndemne la plănuierea unei excursii. Aceste deplasări sunt recomandabile, dacă se fac cu un scop sfânt. În niciun loc nu vom simți mai deplin realitatea existenței lui Dumnezeu și a iubirii Sale față de noi, ca în mijlocul naturii, unde păsările cântă imnuri de laudă și fiecare fir de iarbă poartă numele Lui. Cu o condiție vei vedea, auzi și simți toate acestea, dacă ai adus cu tine, în inima ta, și aici pe Domnul.

E necesar a se face excursii chiar și din punct de vedere moral: cei cari au experimentat-o, știu cât te înalță și îți înobilează gândurile câteva ore petrecute pe un munte, în admirare peisagiilor variate și înălțimea cea fizică simbolizează și înălțarea ideilor asupra a tot ce este vremelnice și trecător.

Nu trebuie să mai accentuez despre influența excursiilor asupra fizicului, că întreg fizicul se înviează, deși momentan ne obosesc — urmările sunt însă binefăcătoare. Excursiile sunt de preferat mai ales pentru acei cari duc o vieață cu o ocupație sedentară, pentru aceia va fi o recreație bună și potrivită. Ei ar trebui să-și dea seama că timpul folosit pentru exercițiile fizice nu constituie timp pierdut. Acela care tot timpul stă aplecat asupra cărților sale, după o vreme va observa că mintea și-a pierdut agerimea dela început. Acei cari dau atenție cuvenită dezvoltării fizice, vor înainta mult mai mult în domeniul științei, decât dacă ar fi consacrat tot timpul lor numai studiului. Activitatea fizică, exagerată, micșorează nu numai puterea mintală dar și cea morală.

În alcătuirea programului unei excursii este bine să fim conduși de principii în primul rând, gândindu-ne la adevăratul scop și apoi la alegerea distracțiilor și jocurilor cari se vor desfășura cu această ocazie.

Iată ce avertisment ne dă sora White în această privință: „Așa cum sunt conduse de obicei, distracțiile sunt de asemenea și o piedecă față de adevărata dezvoltare, atât a minții cât și a caracterului. Ele creiază tovărășiile frivole, obiceiurile nebunești de umblare după plăceri și prea deseori acelea ale risipei cari dau vieții întregi o îndrumare spre rău . . . Se poate face foarte mult prin înlocuirea lor cu distracții sănătoase și dătătoare de vieață“. — „Educație“, pag. 202, 203.

Următoarele întrebări să-și pună fiecare tânăr și tânără în alegerea distracțiilor sale:

1. Distracțiile voastre vă odihnesc și vă întăresc, sau vă obosesc și vă slăbesc?
2. Întărește și dezvoltă mintea sau caracterul?
3. Vă întărește rezistența contra ispitei, sau face ca rezistența voastră să fie imposibilă?
4. Vă dezvoltă sau vă scade dragostea de virtute, de dreptate, de cumpătate și de tot ce este curat?
5. Vă întărește entuziasmul și natura morală?
6. Dezvoltă sau scade respectul pe care-l aveți față de băieți și fete?
7. Vă apropie de Isus sau vă depărtează?
8. Puteți să începeți și să terminați cu rugăciune?

Conduși de asemenea întrebări cari dau

naștere la tot atâtea principii, reușita unei excursii sau a unei distracții va fi asigurată din toate punctele de vedere. La organizarea jocurilor e bine să alegem un om capabil pentru așa ceva, care cunoaște terenul și împrejurimile.

Unele persoane cad în extremă zicând că în natură trebuie să mănânci mai mult ca de obicei, și ca urmare pierd buna dispoziție influențând și pe ceilalți. Cu privire la îmbrăcăminte noastră în această ocazie e bine să imităm natura în simplitatea ei, alegând tot ce e comod, pantofi cu tocuri joase, rochii și haine cari nu ne stânjenesc în mișcările noastre.

Simțul estetic și simplitatea gustului se pot cultiva cu aceste ocazii fără să mai dăm importanță luxului și lucrurilor scumpe din locuințele noastre, acestea fiind numai copii și imitații ale naturii. Se va putea reproduce de mâna omenească frumosul covor al livezii cu miile de flori cu diferitele ei nuanțe și culori?

În mijlocul naturei și-au găsit educația oamenii de seamă amintiți în Sfânta Scriptură.

Se simte și astăzi nevoia de astfel de oameni. Să prețuim ocaziile și să învățăm din această carte deschisă în fiecare zi la o pagină nouă, după anotimpul în care o cetim. Folosind orice ocazie pentru desăvârșirea noastră, vom putea oferi lumii ceea ce caută și dorește dela noi ca tineri creștini. Căci azi se simte mai mult nevoia de „tineri cu calități nobile de caracter, de tineri cu trăsături regești la fel cu ale lui David, tânărul păstor dela oi; de tineri cu o purtare princiară, bărbăție regală și cu credincioșie curagioasă ca a tânărului Daniel; de tineri cu o loialitate ca a Mariei și cu un curaj și încredere sigură ca ale Esteri; de astfel de calități și trăsături de seamă de caracter să fim și noi împodobiți“. În ce constau distracțiile tale, iubite tinere? Corespund ele cu principiile tale creștine? Poate fi prezent Isus în locurile unde îți găsești recreația? Te porți ca un creștin de caracter și politic în toate împrejurările?

Brașov.

Edith Verzar.

Respectă personalitatea copilului

Dacă vrei ca copilul tău să crească având credință și încredere în tine cum și în ceilalți cari alcătuiesc restul familiei, atunci niciodată, vai, niciodată să nu le îngădui și nici ție să nu-ți îngădui a râde în fața lui atunci când el nici nu se gândește a fi vesel.

Atunci când copilul începe să vorbească, fără îndoială că el va spune multe lucruri cari celor în vârstă să li se pară hazlii. Dar tu nu ar trebui să pufnești în hohote de râs dacă el face o greșeală în felul său de a vorbi românește. De ce oare ai uita în așa mare măsură politetea familiară încât să te apuci să râzi de copilaș fiindcă el încă nu a avut timp să-și desăvârșească felul de vorbire?

Unul din următoarele două lucruri se pot întâmpla atunci când se face prea mare haz de copil în casă. Fie că el începe să gândească a fi tare nostim și un subiect de întreținere a bunei dispoziții în societate, și astfel ajunge să devină plictisitor atunci când în jurul lui se găsește o societate; el devine sfios și timid pe zi ce trece tot mai mult, din pricină că își închipue că este obiectul de râs al familiei. A râde de un copil în primii săi ani poate avea drept urmare a coborî vieța sa la o treaptă inferioară.

Când copilul vine la tine cu prima lui întrebare despre Dumnezeu și creațiune, de sigur că va avea de spus multe lucruri cari vor face pe adultul nejudecăt să râdă. Însă a râde de micile sale năsbătii înseamnă a sdrobi sufletul

său simțitor. Copilul poate ajunge să-și retragă încrederea față de tine, și să socotească pentru totdeauna vieța religioasă ca ceva care nu trebuie să fie amintit cu voce tare. Sau dimpotrivă, el poate ajunge o persoană care să socotească această vieță religioasă ca fiind ceva hazliu și în adevăr un lucru despre care într-o măsură mai mare sau mai mică trebuie să se râdă. În cazul acesta respectul său față de religie este pierdut pentru totdeauna.

Pe zi ce trece tot mai mult ajungem să privim asupra copilului ca fiind o individualitate, unul ale cărui cugete și simțiminte sunt tot atât de sfinte pentru el cum sunt cele ale unei persoane în vârstă pentru noi. Acum noi nu mai râdem de copii tot atât de mult cum se făcea în generațiile trecute. Și cu toate acestea, în multe, foarte multe familii este prea mult râs în legătură cu copiii.

Tu vrei ca copilul să-și desvolte un spirit vesel. Tu vrei ca copilul să știe de o glumă și să se bucure cum trebuie atunci când este vorba de ceva de râs. O glumă este o glumă. Când copilul este destul de mare pentru a înțelege aceasta, și lui îi vor place glumele ca și oricărui dacă însă nu a fost luat în râs atunci când el nu glumea, sau dacă nu s'a întâmplat ca de vreo faptă a lui să râdă toată familia. Glumele întemeiate pe greșeli făcute din neștiință sau lipsă de educație sunt crude și de prost gust, fie că ele sunt din partea bunicului fie că sunt din partea copilului.

„El este unsul Domnului”

„Lasă-mă, te rog, să-l lovesc“. Abişai era acela care vorbea în chipul acesta cu însufleţire dar cu o voce pe şoptite; şi declaraţia sa atâtătoare este împiedecată numai de braţul puternic şi de porunca spusă pe şoptite a mai marelui său: „Nu, nu, căci el este unsul Domnului“.

Iată o scenă interesantă. Saul, primul împărat al lui Izrail, şi trei mii dintre cei mai viteji ostaşi sunt în căutarea fiului lui Işai; şi după un marş greu, ei poposiră să se odihnească peste noapte într’o vale liniştită din munţi.

Acolo se găsea şi împăratul dela care se depărtase Spiritul lui Dumnezeu. Peste nobila sa frunte se vede umbra urii şi invidiei. Iată şi pe viteazul Abner, căpitanul oştirii, dormind lângă domnul său. În jurul lor oştirea, adormită în orele cele liniştită ale nopţii.

David şi tovarăşul său luară sulita şi un urcior de apă, şi se retraseră cât putură mai bine, lăsând pe împărat teafăr şi dormind.

Deşi Dumnezeu Se depărtase dela împărat, deşi Saul urmărise pe fiul lui Işai ca pe o potârniche în munţi, David nu numai că şi-a re-

ţinut mâna, dar a reţinut şi mâna tovarăşului său, când, în chip vădit, Dumnezeu dăduse pe următorul său în mâna lui.

În aceste zile de biruinţă ale soliei prin rămaşiţă, Dumnezeu îşi are conducerea Sa unsă tot la fel ca şi în vechime — poate nu unsă cu cornul de uţdelemn, dar unsă cu Spiritul Sfânt şi cu putere. Şi noi, ca şi Abişai din vechime, când la urechile noastre ne vin cine ştie ce vorbiri rele (de obicei flecăreli, închipuiri, sau înţelesuri greşite), de multe ori suntem înclinaţi să dăm buzna strigând: „Lasă-mă, rogu-te, să-l lovesc“.

Se prea poate că comparaţia este tare; dacă este aşa, atunci cu atât mai puternică este învăţătura pe care trebuie să o luăm. Dumnezeu a orânduie ca generaţia din urmă de pe pământ să fie avertizată prin lucrarea celor unşi dintre proprii ei membri. Aceştia sunt oameni „cu aceeaşi fire“; şi în aceasta constă gloria triumfului rămaşiţii bisericeii.

Pune mâna la gură, nu omori cu veninul limbii tale. „Căci el este unsul Domnului“.

F. S.

Grabnica împlinire a profeţiei

În diferitele articole cari au apărut în Curierul Misionar s’a amintit din timp în timp, din Spiritul Profeţiei cu privire la mişcările repezi ale neamurilor în timpul ultimelor scene ale istoriei lumii, declaraţia următoare: „În curând vor avea loc mari schimbări în lumea noastră, şi mişcările din urmă vor fi grabnice“.

— „Mărturie“, Vol. IX, pag. 11.

Este interesant de observat cum declaraţia profetică, publicată cu douăzeci şi nou de ani mai înainte, acum de curând a fost confirmată. Sir Samuel Hoare, un bărbat de stat al Marelui Britanii, în cuvântarea sa înaintea Parlamentului Britanic a spus: „Evenimentele au avut loc cu o mare iuţală“.

Când pentru ultima dată se va cere în chip hotărât şi definitiv a se face de către lume alegerea între poruncile lui Dumnezeu şi poruncile oamenilor, cel cu adevărat credincios se va dovedi mai bine întemeiat decât oricând; dar chiar dintre aceia cari au vestit venirea crizelor vor începe unii să se clatine, să apostazieze şi astfel să împlinescă cuvântul spus mai dinainte: „Multe stele pe cari le-am admirat pentru strălucirea lor uimitoare se vor pierde în

întunec“. — „Profeţi şi Regi“, p. 188. Cât de trist lucru ca o stea să înceteze de a mai străluci!

E. H.

Cereţi de grabă

Hristos

Lumina lumii

deoarece au mai rămas doar puţine.

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Preţul acestui număr Lei 8. Abon. pe un an Lei 100

Red. şi Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
Bucureşti IV.

INCUNOȘTIINȚARE

Membrilor din Comunitățile Uniunii le este cunoscut faptul, că — din cauza abaterii dela credința Sfintei Evanghelii, reprezentată prin Sfinții Apostoli și primii creștini — au luat naștere în creștinism multe confesiuni sau secte.

Cuvântul profetic al Domnului Hristos arată, că — în timpul numit „al sfârșitului“, triumfând în deosebi prin principiul așezării autorității omenești în locul autorității lui Dumnezeu și al Cuvântului Său — atunci, mai mult decât oricând aveau să existe o mulțime de secte și propagande născute din pornirea omenească a câștigării de partizani, dar fără o chemare dumnezeiască.

În timpul sfârșitului Dumnezeu avea să conducă pe lume o mișcare și o lucrare — una singură — întreprinsă la chemarea Sa și în puterea Sa, întru pregătirea lumii pentru apropiata venire a Domnului.

Aceasta este *lucrarea adventă* în toată lumea, făcută de către Comunitatea Evanghelică a Adventiștilor de Ziua Șaptea prin toate ramurile organizației sale, în spiritul și puterea lui Dumnezeu, cu seriozitatea și demnitatea imprimată acestei lucrări de înalta ei chemare dela Dumnezeu.

Dacă chiar pe timpul primilor creștini erau unii cari se dădeau drept Apostoli, fără să fie apostoli dela Dumnezeu, ei numai pentru ca — înșelând buna credință a oamenilor — ei să se bucure de vaza Apostolilor, pe care să o speculeze pentru foloase proprii; de ce ne-am mira, că și azi sunt unii cari se dau drept Adventiști, fără să fie de fapt, și numai pentru a trage pentru ei foloasele cele în legătură cu vaza ce și-au creiat adevărații Adventiști prin temerea lor de Dumnezeu.

Dușmani ai cinstei și ai ordinii, cum s'au dovedit totdeauna oamenii nechemați de Dumnezeu; și socotind drept metode babilonice organizația, buna orânduială, socoteala și contabilitatea cinstită. Cei ce se dau drept Adventiști fără să fie, au urmat metode anarhice, practicate de cei ce fug de răspundere. Nu s'au gândit, că — până vor fi aduși să răspundă înaintea lui Dumnezeu despre felul cum, fără chemare de sus, au lucrat să compromită pe cei cu adevărat chemați — vor fi forțați de faptele lor să răspundă în fața legilor penale, pe cari le calcă prin procedeele lor arbitrar, contrare voiei lui Dumnezeu și legilor omenești.

Diferite cazuri au demascat activitatea incorectă a acestor propagandiști, dintre cari acum în urmă: cazul lui Pavel Vereș.

De cazul acesta s'au ocupat ziarele, pentru că Pavel Vereș a fost condamnat de justiție.

Pentru că ziarele puneau faptele lui Vereș în socoteala Adventiștilor, Conducerea Uniunii noastre s'a văzut silită a publica imediat cuvânt de desmințire, care a apărut în ziarul „Dimineața“ din ziua de Sâmbătă 16 Mai, 1936.

Dăm mai la vale cuprinsul acestei desmințiri, pentru că să oferim membrilor noștri de pretutindeni posibilitatea de a lămurii pe oricine, că Pavel Vereș și cei împreună cu el, nu fac parte din niciuna din Comunitățile Adventiștilor de Ziua Șaptea.

Domnului Director al ziarului „Dimineața“.
Domnule Director,

În câteva ziare, și mai ales în ziarul „Universul“ cu data de 6 Maiu 1936 și 13 Maiu 1936, la rubrica Curierul Judiciar, sub titlul: „Isprăvile Adventiștilor din România“ și „Escrocherii Adventiste“, s'au relatat și ni s'au pus în seamă fapte cari nu ne privesc pe noi și s'au făcut aprecieri cu totul jignitoare la adresa noastră.

Am cerut ziarului „Universul“ să publice desmințirea cuvenită, la care era obligat conform uzanțelor civilizate și drepturilor pe cari ni le dă legea, dar ziarul „Universul“ a refuzat să-și îndeplinească această îndatorire de onoare la care era obligat prin lege.

De aceea vă rugăm să binevoiti a publica în ziarul Dvs. următoarea lămurire:

1. Numele Pavel Vereș nu aparține Comunității Adventiștilor de Ziua Șaptea și nu este înscris în registrele ei ca membru, și cu atât mai puțin ca predicator; așa că faptele lui nu privesc în niciun fel Comunitatea noastră și nu pot aduce nicio atingere bunului nume ce și-a creat această Comunitate prin silințele membrilor ei de a trăi în temere de Dumnezeu.

2. Sunt în țară diferite propagande, dintre care unele se pretind adventiste spre a exploata — cum e cazul lui Pavel Vereș — bunul renume ce și-au făcut Adventiștii de Ziua Șaptea.

3. Dacă însă voeste cineva să se servească de escrocheriile lui Pavel Vereș — care nu este membru al Comunității Adventiste de Ziua Șaptea — pentru a ponegi pe Adventiști și a le crea atmosferă ostilă; unde s'ar ajunge cu sistemul acesta de generalizare, dacă s'ar pune în seama confesiunilor toate escrocheriile formidabile publicate în ziare?

De aceea protestăm împotriva acestui procedeu inechitabil, neal și tendențios.

Cu toată stima,
În numele Comunității Adventiste de Ziua Șaptea

Președinte, Ștefan Demetrescu
Secretar, Victor Diaconescu

Lucrarea cu Revista de Toamnă

în Conferința Muntenia Vest în anul 1935

Lucrarea a fost bine organizată și frații au fost cu toții voioși la lucru. Frații au făcut un plan bun, pentru ca toți oamenii să facă cunoștință cu progresul lucrării lui Dumnezeu în lumea întreagă, și tot deodată să adune și mijloace pentru înaintarea mai departe a lucrării Domnului.

Bunul Dumnezeu a binecuvântat cu bogăție ostenele binevoitoare ale fraților credincioși.

Mai jos arătăm, spre încurajare și spre bucurie, numele acelor Comunități, cari au comandat reviste în valoare între 30.000 și 1.000 lei, și cari au achitat toate revistele.

Comunitățile cari au achitat complet revistele Festive pe anul 1935.

1. București Labirint, 2. București Olimp, 3. București Belu, 4. București Colentina, 5. București Noui, 6. Greci, 7. Pucioasa, 8. Ursei, 8. Valea Lungă, 10. Frasin Ibrian, 11. Ochiul-Boului, 12. Buciumeni, 13. Ciuperceii Vechi, 14. Leamna de Sus, 15. Golumbu, 16. Almajul, 17. Mojașteiu, 18. Murgășul, 19. Muereni, 20. Palilula, 21. Tencănu, 22. Vârvoru, 23. Baleasa, 24. Curtișoara-R-ți, 25. Piatra-Olt, 26. Slătioara, 27. Alexandria, 28. Poroschia, 29. Petroșani, 30. Gostinu, 31. Frătești, 32. Dracea, 33. Moșteni, 34. Olteanca, 35. Traian, 36. Voevoda, 37. Salcia, 38. Prințu-Ferdinand, 39. Crângeni, 40. Antonești, 41. Plopi-Beuca, 42. Văleni-Olt, 43. Curtișoara-Olt, 44. Dobrotinet, 45. Topana. 46. Crăpăturile, 47. Sinești, 48. Turnu-Severin, 50. Bălțișoara.

Comunitățile cari au vândut reviste Festive dela 1.000 — 30.000 lei.

1. București Labirint	34.251	Lei
2. „ Popa-Tatu	15.000	„
3. „ Nord	9.252	„
4. Craiova	7.758	„
5. Turnu-Severin	6.011	„
6. București Olimp	6.000	„
7. „ Belu	5.884	„
8. „ Colentina	5.855	„
9. Târgoviște	5.427	„
10. Putineiu	4.287	„
11. București Imper	3.672	„
12. Pârlita	3.520	„
13. Crângeni	3.510	„
14. Alexandria	3.100	„
15. Zimnicea	2.321	„
16. Bujoru	2.285	„
17. Voevoda	2.227	„
18. Râmnicu-Vâlcea	2.050	„
19. Giurgiu	1.970	„
20. Pucioasa	1.957	„
21. Peret I	1.950	„
22. Cervenia	1.883	„
23. Roșiori de Vede	1.870	„
24. Dracea	1.800	„

25. Belitori	1.785	Lei
26. Băduleasa	1.758	„
27. Caracal	1.720	„
28. Târgu-Jiu	1.710	„
29. Țigănești	1.706	„
30. Peret II	1.700	„
31. Buciumeni	1.700	„
32. Moșteni	1.650	„
33. Câmpul-Lung	1.623	„
34. Ploșca	1.581	„
35. Turnu-Măgurele	1.580	„
36. Pitești	1.560	„
37. Cioroiș	1.520	„
38. Gostinu	1.500	„
39. Curtișoara-Olt	1.500	„
40. Speriețeni	1.480	„
41. Furculești	1.431	„
42. Rădoești	1.390	„
43. Comișani	1.315	„
44. Valea Lungă	1.300	„
45. Secara	1.210	„
46. Sinești	1.210	„
47. Piatra-Olt	1.200	„
48. Almajul	1.180	„
49. Plopi-Beuca	1.160	„
50. Traian	1.158	„
51. Nenciulești	1.135	„
52. Piatra-Teleorman	1.130	„
53. Vârvoru	1.100	„
54. Petroșani	1.090	„
55. Curtișoara-R-ți	1.080	„
56. Balta-Sărată	1.020	„
57. Cărlomanu	1.013	„
58. Braniștea	1.002	„
59. Ursei	1.000	„
60. Spătărei	1.000	„
61. Antonești	1.000	„
62. Dobrotinet	1.000	„
63. Oprișor	1.000	„

Adormiți în Isus

Sora Păuna Stelian Mărgărit, în etate de 30 ani, membră a Comunității Dărmănești-Prahova, a fost chemată la odihnă pe ziua de 12 Aprilie a. c. De când a primit botezul în 1927 și până în ultima clipă a rămas credincioasă, fiind o pildă în Comunitate prin activitatea ei misionară. Lasă în urmă 3 copii între 4 și 12 ani. „Să ai grijă de copii!“ a spus ea soțului său credincios înainte de a închide ochii.

Mulți din cei cari au cunoscut-o au însoțit-o la locul de odihnă. S'a vorbit din Ps. 103, 13—18.

Sperăm că sunetul trâmbiței o va deștepta și pe ea dintre cei morți, și împreună cu toți drepții se va bucura în veșnicie, alături de cei iubiți ai săi.

Florea Mateescu